

KRIMINÁLNÍ KOMEDIE

Pozorovatel ptáků

CHRISTINA OLSÉNI
MICKE HANSEN

POZOROVATEL
PTÁKŮ

© Christina Olséni and Micke Hansen 2016
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Opatřilová, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0740-9 (pdf)

Christina Olséni
Micke Hansen

POZOROVATEL PTÁKŮ

Naším drahým rodičům

CHARAKTERISTIKA POSTAV

Egon Hjort

Je ve svých osmdesáti třech letech v té nejlepší formě. Prohlašuje, že nevypadá na víc než na sedmdesát. Nesnesitelné ranní ptáče a golfista, který nenávidí prohry, zato moc rád píská a peče. Nejlépe zároveň. Spokojený starý mládenec s vášní pro každodenní rutinu a obleky šité na míru, navíc pyšný strýc Fredrika a Ingely.

Fredrik Hjort

48 let. Neustále k smrti unavený. Před dvěma lety se jeho život obrátil vzhůru nohama. Jeho kariéru vysoce postaveného státního zástupce narušil nedobrovolný rozvod, který u něj spustil syndrom vyhoření a následovala dlouhá pracovní neschopnost. V současnosti je šťastným tátou na poloviční úvazek. Svou osmiměsíční dceru Ellen má spolu se Sophií Silfverstolpeovou.

Lisa Starková

41 let, vdova po Mattiasovi a samoživitelka osmileté dcery Linney. Dříve pracovala s Fredrikem jako státní

zástupkyně, ale už rok a půl je policistkou na skanörské policejní stanici. Netrpělivá, veselá, chytrá. Nejlépe se cítí, když má na nohou běžecké boty.

Mårten Lind

48 let, šťastně ženatý s Frugan, dámou z Dalarny, s níž má dvě děti. Jako policista pracuje už půlku svého života a jeho vzory jsou televizní komisaři Kojak a Baretta. Veselý domácí kutil, který rád tráví víkendy v Bauhausu, jeho zlozvykem je nejdříve mluvit a až poté myslet.

Ragnar Persson

83 let, Egonův nejlepší kamarád už od školních let. Momentálně šťastně zasnoubený s Mårtou. Rád tráví dopoledne v posteli s kávovarem a radiobudíkem po ruce na nočním stolku. Má v každém uchu naslouchátko a nevychází z domova bez kšiltovky a tabačky. Dobrosrdečný muž, který čadí víc než parní lokomotiva.

Elisabeth Ljungová

79 let, stylová dáma s vlasy vyčesanými v elegantní drdol, oblečená v designovém oblečení z Paříže, nejraději ve své oblíbené třešňové barvě. Zbožňuje zpěváka Lasseho Berghagena, nikdy nebyla vdaná a mezi její oblíbené činnosti patří rozčilování souseda Egona.

Mårta Wallová

81 let, drobná a čiperná dáma, sestra Elisabeth. Vdova po velvyslanci Lennartovi, má dvě dospělé dcery,

které se svými rodinami bydlí v zahraničí. Momentálně šťastně zasnoubená s Ragnarem.

Vera Ljungová

Matka Märty a Elisabeth je na svých 103 let velmi čilá. Žije v Domově pro seniory u svatého Knuta a je vdovou po zesnulém Erikovi. Její krátkodobá paměť není z nejlepších, ale pokud jde o dávné vzpomínky, je jako živoucí kronika.

Ingela Hjortová-Söderbergová

46 let, sestra Fredrika, lékařka v obvodním středisku a Lisina nejlepší přítelkyně. Je provdána za muže, který je pro změnu ženatý se svým jízdním kolem. Mají spolu dvě děti, z nich to starší už vylétlo z hnízda.

Sophia Silfverstolpeová

46 let, kamarádka z dětství od Fredrika a Ingely. Loňské léto se stala vdovou po nečekané smrti předsedy golfového klubu Falsterbo, Svena Silfverstolpeho. S Fredrikem má dceru Ellen, kterou mají ve střídavé péči.

Farářka, Gun Waldemarssonová

58 let, rozvedená, bezdětná, miluje svoji práci farářky pro farnost Skanör-Falsterbo.

Doktor Waldemarsson

91 let, silný jako nikdy. Otec farářky Gun, který navzdory svému úctyhodnému věku provozuje lékařskou praxi na ulici Västergatan ve Skanöru.

Šéfinspektor Billund

63 let, svým podřízeným vládne železnou rukou ze svého letního sídla v Båstadu. Upřednostňuje Lisu, pronásleduje Fredrika a nesnáší Mårtena, protože jeho vinou skončil na vozíčku.

Forenzní technici Holmgren a Persson

Oba 55 let. Dva nevrlí, ale neskutečně šikovní forenzní technici, kterým se ironicky přezdívá Sluníčka. Holmgren je ten, který tahá za nitky a nesnáší nekompetentní lidi. Persson je málomluvný, ale s Holmgrenem vždy souhlasí.

Soudní lékařka Johanna Petterssonová

34 let, veselá holka ze severu Švédska, schopná soudní lékařka, mimo jiné jediná soudní lékařka, se kterou jsou Sluníčka ochotná spolupracovat.

PTAČÍ POZOROVATELNA

*Pátek, 4. září, 6.45,
vřesoviště ve Falsterbo*

Po krátkém a vysoce neplánovaném letu vzduchem přistál Johan Ekblad do orosené trávy pod ptačí pozorovatelnou. Štěstí, že už byl mrtvý, jinak by ho to příšerně bolelo. Ačkoliv štěstí to vlastně nebylo. Johan Ekblad měl totiž na ten den úplně jiné plány než zemřít. Ráno začalo tak dobře, když si v klidu a pohodlí své luxusní kuchyně užíval velké latté, zatímco slunce pomalu stoupalo nad poloostrov Falsterbonäset. Potom se posadil do své zbrusu nové hračky, vozu Porsche Carrera 4S, a vydal se na své nejoblíbenější místo na světě, vřesoviště u Falsterbo – největší vřesoviště severní Evropy – které teď bylo hustě poseté fialovými květy a vytvářelo ráj pro stěhovavé ptáky táhnoucí na jih.

Když se Johan Ekblad rozhodl být v něčem skutečně dobrý, nedokázalo ho nic zastavit. V mládí býval uznávaným a nadějným tenistou, ale jednoho deštivého večera v Båstadu si nešikovně poranil koleno a musel, k velkému zklamání svého otce, pověsit tenisovou raketu na hřebík. Místo toho se dvěma kamarády z technické univerzity v Lundu, Stefanem Palmem a Davidem Lönnem, vybudoval podnik Tři stromy a. s. a udělal z něj renomovanou IT konzultační firmu, kterou byla dnes.

Uplynulý víkend oslavil Johan Ekblad své čtyřicátiny račí slavností. V ten večer, kdy šampaňské teklo proudem a hojně se servírovali nekřesťansky draží švédští raci signální, mu došlo, co je v jeho životě nejdůležitější. Posilněn alkoholem v brzkých ranních hodinách své budoucí plány odhalil. Rozhodl se vsadit vše na svůj vášnivý zájem o ptáky. Založení Klubu 450 bylo triumf, který mu měl zajistit vytoužený status jednoho z nejvýznamnějších ornitologů a odborníků na ptáky v severní Evropě.

Po brzké ranní schůzce na ptačí pozorovatelně se měl účastnit Egonova ptačího binga, kde by pochopitelně vynikal svými znalostmi ptačího volání.

Kolem oběda měl naplánováno, že povede zahajovací projev na Falsterbo Bird Show, veletrhu přírody a životního prostředí se zaměřením na ptactvo, a potom si domluvil schůzku s ostříleným rozvodovým advokátem, který byl ve stejném klubu jako on. Den měl být korunován slavnostním otevřením Vily Ptačí hnízdo, na kterém měl starosta obce přestříhnout červenou pásku, a on sám měl pronášet další ze svých

dobře připravených velkolepých proslovů. Stovky speciálně pozvaných hostů se mělo bavit a obdivovat mistrovské dílo, které vytvořil. Vila Ptačí hnízdo se měla vyznačovat tím, že měla obsahovat nejpozoruhodnější výstavu ptáků v Evropě a měla lákat ptačí experty z celého světa. Z toho všeho už nic nebude. Místo toho ležel Johan Ekblad beznadějně mrtvý pod ptačí pozorovatelnou a po zelené vestě se mu rozšiřoval tmavý flek. Slunce už dočista vyšlo a nad vřesovištěm kroužilo několik přenocujících káňat. Na opotřebovaných prknech to nejistě zapraskalo, když se někdo spěšně vydal po vratkém žebříku dolů, aby potom rychle zmizel pryč, směrem ke kempu.

NEČEKANĚ NA VŘESOVIŠTI

*Pátek ráno, 4. září,
doma u Jana Hägera
a na vřesovišti ve Falsterbo*

Egon se otočil na svého starého kamaráda Ragnara, který seděl zaklíněný na zadním sedadle s mohutným dětským kočárkem vedle sebe. „Hádám, že počkáš v autě,“ řekl Egon a odepnul si pás.

„Jo, počkám tady,“ zamumlal Ragnar, který se ještě tak docela neprobudil. Nestihl si ani užít svoje milované ranní kafe a Egon už urputně klepal na jeho dveře. Bylo to takové to klepání zařatou pěstí, které v člověku vzbudí dojem, že se sousedi chystají vyrazit dveře, protože si všimli, že v jeho kuchyni hoří. Jestli existovalo něco, co Ragnarovi dokázalo zkazít náladu, pak to, když si ani nemohl vychutnat svoje každodenní kafe. Mnohem raději začínal den ranními novinami

a alespoň dvěma šálky čerstvě uvařené kávy v posteli se svojí milovanou Mártou. A co teprve ranní doutníček, který považoval za vrchol dne. Ani ten nestihl. Ragnar věděl, že Egon nesnáší jeho vykuřování, proto z čilé podlosti zvažoval, že si svůj dnešní první doutník zapálí v jeho vzorně uklizeném bentleym. Nebo alespoň vyhodí vonný stromeček, který se vzorně pohupoval na zpětném zrcátku a celé auto kvůli němu smrdělo borovicovým jehličím.

Egon svižně vylezl z auta. Navzdory svým osmdesáti třem letům byl téměř ukázkovým příkladem fyzické zdatnosti, alespoň dle vlastního úsudku. Zcela určitě za to vděčil několika desetiletím pilného praktikování tréninkového programu Arneho Tammera *Věnujte mi denně čtvrt hodinku*. Sbíral tenhle poštovní kurz už od roku 1971 a všechny stránky vzorně ukládal do plastových obalů modrého šanonu. Plakát z tréninku, který ukazoval pěkné obrázky Tammerova dobře vytrénovaného těla měl přilepený na vnitřní stranu dveří skříně v ložnici a každé všední ráno v 5.30 pozorně následoval instrukce.

Ragnar zaklonil hlavu na kožené sedadlo, stáhl okýnko a zavřel oči. Pod Egonovými rychlými nohama křupal písek, když mašíroval směrem k nazeleno natřeným popraskaným dřevěným dveřím na ulici Östergatan. Dychtivě zaklepal na dveře, které hned vzápětí otevřel Jan Häger, předseda sdružení ornitologů Rybák, jehož velké tělo zaplňovalo celý prostor dveří.

„Ahoj Egone, jsem opravdu rád, že jste mě mohli vyzvednout.“

„To je samozřejmost, Jane. Vyrazili jsme trochu brzo, tak už jsme tu. Potřebuješ pomoci něco odnést?“

„Ne, to není potřeba. Mám jen batoh, to zvládnou.“

Jan prostrčil ruku do jednoho z ramenních popruhů a hodil si zkušeně batoh na záda. „Jenom manželce vyzvednu ranní noviny a potom jsem hotový.“

„Já to udělám.“ Než stihl Jan říct, že to zvládne sám, Egon už se vrtal v červeně natřené schránce s namaľovanými bílými husami.

Ragnar si v autě hlasitě povzdechl. Egonovo věčné podlézání Janu Hägerovi už ho unavovalo.

Když o deset minut později zaparkovali auto u vřesoviště a vytáhli z něj všechny věci, mohl si Ragnar konečně zapálit svůj první ranní doutník. Nadzvedl si kšiltovku a utřel si čelo rukávem bundy, který se tmavě zabarvil potem.

„Kdybys mi řekl, že s sebou budeme mít tohle všechno, nikdy bych s tebou nešel.“

Ragnar hodil otrávený pohled na termosku, šálky na kávu, sáčky na pečivo, stůl, ubrus a skládací židli, které vybalil z kufru Egonova auta.

„Nechápu, proč by nám nemohl s vykládáním pomoci,“ procedil Ragnar mezi zuby a nenávisťně pohlédl směrem k Janovi, který stál se zdviženým dalekohledem a studoval jakéhosi malého šedého ptáčka poletujícího okolo.

„Zlomil si přece zápěstí, když vysedal z autobusu v Amsterdamu,“ zašeptal Egon tak, aby Jan jejich rozhovor neslyšel.

„To bylo ale sakra už před půl rokem a určitě je alespoň o patnáct let mladší než my,“ pokračoval rozzuřeně Ragnar.

„No jo, na to teď kašli,“ řekl Egon a manévroval s dětským kočárkem na zadním sedadle.

„Spíš jsme měli vzít velký nákupní vozík, abychom do něj tohle všechno zabalili. Sem se všechno stejně nevleze.“ Ragnar zoufale zakroutil hlavou.

„Výborný nápad,“ pronesl Egon s úsměškem. „A protože nákupní vozík bych na zadní sedadlo nenacpal, tak jsem ho mohl přivázat za auto, a ty bys v něm mohl cestou sem sedět.“

Ragnar se překvapeně podíval na Egona, jako by se chtěl přesvědčit, jestli to myslel vážně.

„Jsi mrtvý?“ zachichotal se Egon a lusknul prsty před Ragnarovým prázdným pohledem.

„Zřejmě jsem se na chvíli zasekl, když jsi vyplýtlval tolik drahocenných vteřin mého života svým suchým humorem,“ usadil ho Ragnar a několikrát si rychle popotáhl z doutníku.

„Jo, byl to vážně nepovedený vtip. Souhlasím s tím, obzvlášť proto, že bys pravděpodobně do nákupního vozíku ani nedokázal vyšplhat.“

„Neměl bys mě podceňovat na základě mého zevnějšíku, to přece víš.“ Ragnar demonstrativně vyfoukl dým Egonovým směrem a posunul si kšiltovku až někam dozadu ke krku. „Možná jsem navenek trochu vrásčitý, ale uvnitř mi není ani o den víc než sedmdesát.“ Zhluboka si potáhl a větu zakončil krátkým a hlasitým dutým zakašláním.

Egon se na něj vyčítavě podíval. „No jo, jak vidím, jsi zdravý jako rybička. Pokud přivřeme oči nad tím, že bez přestání kouříš už šedesát pět let a poslední rok, co se stýkáš s Märtou, máš problémy s kyčlí.“

„Kyčel,“ odfrkl si Ragnar. „S kyčlí nic nemám. A proč do toho motáš Märtu?“

„Dřív jsme mohli být spontánní a zajít si na kafe nebo si v klidu a pohodě zahrát golf. Setkat se s tebou je v poslední době stejně těžké jako najít volný termín do prádelny v činžáku. Musím se zarezervovat několik týdnů dopředu.“

„Činžák?“ řekl Ragnar překvapeně. „Co ty o tom víš? Nikdy jsi přece v bytě nebydlel.“

„Ne, a ani ty ne,“ vrátil mu to Egon. „Mám podezření, že důvodem tvojí porouchané kyčle je to, že se málo hýbeš. Žádný normální člověk se celé dopoledne jenom neváli v posteli. Co si o tom mimochodem myslí Märta?“

„Leží vedle mě a plete,“ odpověděl Ragnar suše. „Klid a pohodu si užíváme. Märta má svoje pletení a já mám svoje kafe a doutníky. Dokonce si občas vyluštím nějakou tu křížovku v Märtině časopise.“

„Pletení a křížovky,“ zasténal Egon. „Hotová péče o zdraví.“

„Můžeš si myslet, co chceš. Ale s kyčlí nic nemám.“

Ragnar odhodil zbytek doutníku a postavil se rozkročmo před Egona.

Pomaloučku začal dělat něco, co vzdáleně připomínalo dřepy.

„Nikdy jsi mi neřekl, že jsi po operaci páteře,“ pravil Egon a pobaveně ho pozoroval.

„Po operaci páteře?“ zopakoval Ragnar uraženě a pokrčil se v kolenech ještě víc.

„Tak co říkáš teď? Ty mi nevykládej, že mám něco s kyč...“

Než stihl Ragnar dokončit větu, řádně mu zapraskalo v pravém kyčelním kloubu a on ze sebe vydal příšerný řev bolesti. Několik vyděšených ptáčků zatřepotalo křídly a vyplašeně odletělo pryč.

„Ale ježíši, co se to děje?“ zajímal se Jan a spěchal k Ragnarovi a Egonovi. Ragnar stál předkloněný, zrychleně dýchal nosem a zařátou pěstí si pevně tiskl bolestivou kyčel.

„To nic není,“ zapípal Ragnar a zvedl oči v sloup. Egon a Jan ho znepokojeně pozorovali.

„Už je to trochu lepší,“ zasténal po chvíli a opatrně se narovnal.

Egon chytil Ragnara za paži a podepřel ho. „Měl by sis zajít k doktoru Waldemarssonovi, aby ti tu kyčel vyšetřil. A když už tam budeš, může si i poslechnout tvoje plíce. Poslední dobou chrčíš a kašleš nějak hodně, všiml sis? Ale jestli jsi takový silák, tak můžeš vzít ten dětský kočárek!“ Egon se otočil, aniž by čekal na Ragnarovu odpověď, a vyrazil na vřesoviště.

Ragnar ho následoval a s obrovskou námahou před sebou tlačil přeplněný dětský kočárek.

Před chvílí zažil bolestivé blízké setkání se smrtí a stejně se má dříť nejvíc ze všech a starat se o ten zatracený kočár. Po očku se závistivě podíval na Jana, který si vykračoval s nejlehčí věcí, plastovou taškou s kelímky na kávu a s červeno-bílým kostkova-

ným plátěným ubrusem. Ragnar si znovu utřel pot z čela.

Egon se zastavil a pohledem přejel vřesoviště. Pyšně ukázal na ptačí pozorovatelnu. „Támhle, Ragnare. Tam budu provádět svoje imitace ptáků.“ Ragnar zamžoural očima směrem k pozorovatelně. „Vypadá to, že vyšplhat se nahoru na tu stavbu z klacíků představuje ohrožení života. Doufám, že máš dobrou životní pojistku. Jsi si opravdu jistý, že tam vylezeš?“

„S tím můžeš počítat. Když budu stát nahoře, všechno dokonale uvidím a uslyším,“ pravil Egon potěšeně.

„Odtamtud ti nikdo neunikne,“ řekl Jan s úšklebkem.

Egon se zhluboka nadechl a plíce naplnil čerstvým ranním vzduchem. Před dnešním velkým vystoupením si řádně promyslel každý detail. Všechno bylo předurčeno k velkému úspěchu. Egon o sobě potěšeně konstatoval, že je téměř dokonalý a k tomu zkušený stylový gentleman jako vystřižený z reklamy na skotskou whiskey. Ragnar naproti tomu vypadal jako ztracený pasáček ovcí z Irska. Cit pro oblečení a styl jeho nejlepší kamarád opravdu neměl. Před nadcházející svatbou ho Egon musí vylákat do nejluxusnějšího obchodu s pánskými oděvy v Malmö. Ragnar potřebuje pomoc, jak se svým svátečním oblečením, tak s tím každodenním. A to rychle.

„Skutečně si myslíš, že banda pozorovatelů ptáků si koupí všechno, cos napekl?“ řekl Ragnar pochybovačně. „Tohle všechno by vystačilo k nakrmení menšího regimentu.“

„Jestli existuje něco, co já a mí přátelé ornitologové opravdu milujeme, tak je to kafe a k tomu něco na zub,“ vpadl do toho Jan. „Během jedné denní směny do sebe dokážu nalít alespoň dvě konvice kávy a spořádat krabici sendvičů,“ dodal se smíchem.

„Vždyť jsem to říkal. Tady si vyděláme majlant,“ řekl Egon s širokým úsměvem. „Víš, na čem jsme se dohodli. Po ptačím bingu prodáváš skořicové šneky, kafe a když si to bude někdo přát, tak kafe s pálenkou.“

„Tahle obludnost, co se vydává za kočárek, rozhodně není uzpůsobená na cestu po trávě,“ stěžoval si Ragnar. „Spíš bychom potřebovali terénní vozidlo.“

„To je pořád reptání. Ušli jsme maximálně padesát metrů. Nešlo by to trochu víc pozitivně, prosím?“ navrhl Egon a podal Ragnarovi skládací plastový stůl a židli, zatímco od něj převzal kočárek. Tlačil ho před sebou a s nevolí musel uznat, že měl Ragnar pravdu. Kočár byl přetížený a kola vážla ve vysoké trávě.

Skoro u ptačí pozorovatelný se zastavil docela. Egon do kočárku několikrát ze všech sil zatlačil, aby přešel ten domnělý kámen, na který najel. Otočil kočárkem a vyděšeně zacouval, když si všiml, že v trávě před kočárkem někdo leží.

„Neříkejte, že je mrtvý!“ pronesl Egon podrážděně.

Jan se postavil vedle Egona a zhrozeně zíral na muže, který ležel na břiše v deseticentimetrové trávě. Ragnar k němu přistoupil a opatrně se sehnul s pravou rukou přitlačenou na svoji pošramocenou kyčel. Pozoroval toho muže a opatrně ho několikrát strčil do nohy. „Nejsem žádný doktor, ale nejspíš je mrtvý.“

Má úplně prázdný pohled a nemrká.“ Ragnar si rukou otřel vráscité čelo a otočil se na Egona. „To snad ani nemůže být pravda. Pamatuješ na minulé léto?“

„Ano, to si pamatuju,“ odpověděl Egon a ohromeně pozoroval tělo, zatímco vzpomínal na to, jak předchozího léta našli zavražděného Svena Silfverstolpeho, předsedu golfového klubu, v bunkru na golfovém hřišti.

„Ale proboha, to je přece Johan,“ vyhrkl Jan a zbledl.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Ragnar překvapeně.

„Vím, kdo to je. Je to Johan Ekblad, pozorovatel ptáků,“ řekl Jan a zašmátral po mobilním telefonu. „Zavolám policii.“

„Výborně, do toho,“ souhlasil Ragnar a třesoucí se rukou si zapálil ještě jeden doutník.

Egon udělal několik kroků, suverénně rozložil stolek a zatlačil ho do trávy před sebou.

„Co to vyvádíš?“ divil se Jan a překvapeně se díval na Egona.

„Připravuju se na ptačí bingo a prodej pečiva a kávy,“ odpověděl Egon odhodlaně.

„To nemůžeš myslet vážně, Egone. To už ses dočista pomátl?“ Ragnar pevně uchopil žebřík ptačí pozorovatelný, zacloumal s ním a ten nejistě zaskřípal. „Tady leží mrtvý muž, který nejspíš spadl, když lezl nahoru nebo dolů po tomhle ďáblově vynálezu.“

„Je to ptačí pozorovatelná, postavená proto, aby na ní člověk mohl sedět,“ řekl Egon pevně a jal se vybalovat kočárek.

„Volám policii, teď hned,“ vpadl do toho Jan a zvedl svůj telefon. Egon k němu hbitě přiskočil a sebral

Janovi telefon z ruky. Rezolutně si ho zasunul do kapsy svého tvídového saka a s rukama v bok se postavil před Ragnara a Jana.

„Celých pět měsíců jsem denně cvičil a naučil jsem se napodobovat ptáky, o kterých jsem ani nevěděl, že existují, natož jak zní. Tohle je jeden z největších a nejdůležitějších dnů mého života. Souhlasím s vámi, zavoláme policii, ale ještě ne.“ Egon se vyčítavě podíval na mrtvého Johana Ekblada a pokračoval: „Tohle je nejspíš ta nejméně pravděpodobná věc, která se mohla stát. Je to skoro, jako by sem někdo to tělo položil z čiré zlomyslnosti. Nás to ale nezastaví.“

„To se neodvažuju,“ pravil Ragnar a demonstrativně se postavil před žebřík na věž. „Musíme to odložit, to přece chápeš.“

„Ragnar má pravdu. Ptačí bingo se teď konat nemůže,“ přidal se Jan.

Egon se zhluboka nadechl. „Jestli zavoláme policii teď, nebo až za hodinu, na tom přece zase tak nesejde. Ten muž bude později tak jako tak mrtvý. Celé to rychle sfoukneme a potom se vypořádáme s Johnem.“

„Johanem... jmenuje se Johan,“ řekl Jan třesoucím se hlasem a tvářil se smutně.

Všichni tři mlčky stáli a pozorovali Johana Ekblada, který ležel půl metru od nich.

„Ale ne, podívejte, už přicházejí první účastníci binga,“ pravil Egon a z jeho hlasu číselna panika. Ukázal směrem ke kempu.

PÁTEČNÍ SCHŮZE

*Pátek ráno, 4. září,
skanörská policejní stanice*

Dům na křižovatce ulic Mellangatan a Kyrkogatan ve Skanöru nevypadal zrovna k světu. Bílá omítka se odlupovala, dům byl v žalostném stavu a přímo si říkal o renovaci. Několik květináčů s pelargoniemi a zelenými rostlinami ovšem prozrazovalo, že se nad oním místem někdo slitoval. V přízemí, kde sídlila farnost, se neustále něco dělo. V horním patře, které bylo policejní stanicí, bylo o to klidněji. Seděli tam dva městští policisté, Mårten a Lisa. Mårten byl s poklidným tempem spokojený, naproti tomu Lisa se cítila frustrovaná a začala si, bez Mårtenova vědomí, hledat práci v jiném městě.

„Jak to, že si teď najednou nosíš každý den jablečné šátečky?“ zeptala se Lisa, když se ozvalo cinknutí mikrovlnné trouby. Vytáhla tři rozmrazené šátečky a umístila je do proutěného košíku.

„Dělal jsem nějaké úpravy interiéru v Annině pekařství a nechal si zaplatit v jablečných šátečkách,“ řekl Mårten a hodil si na konferenční stůl svoje velké nohy.

Lisa upíjela čaj a skepticky se na něj podívala. Naklonila se a přísně shodila jeho sedmačtyřicítky ze stolu. „Úpravy interiéru?“

„Jo, vytapetoval jsem druhé patro.“

„A zapláceno jsi dostal v jablečných šátečkách?“

„To byl můj nápad,“ oznámil jí Mårten pyšně. „Mohl jsem dostat tři tácy v hotovosti, ale navrhl jsem, aby mi místo toho dali dvě stě padesát jablečných šátečků.“ Byl upřímně překvapený, že Lisa nevypadá ani trochu ohromeně. Mårten pokračoval: „Takže jeden šáteček stojí šestnáct korun, a když se to vynásobí dvěma sty padesáti kusy, hodí to čtyři tisíce. Napadlo mě, že bych je mohl prodávat sousedům na ulici a všem ve farnosti a vydělat si tak o tisícovku víc než ty tři tácy, které jsem měl dostat původně.“

„Aha, tohle tě napadlo? Nedošlo ti, že většina dam ve farnosti si peče sama a vždycky s sebou přinese obrovské množství sušenek, které všem nabízejí? Kolik jsi jich už prodal, jestli se smím zeptat?“ nadhodila Lisa a vytáhla obočí tázavým způsobem, který se Mårtenovi ani trochu nelíbil.

„Tsss, prodal jsem...“ váhal s odpovědí. „Mrazák doma v garáži mám úplně přecpaný, protože jsem nestihl prodat žádné.“

„Ty nejsi normální, Mårtene. Jsou sice dobré, ale nemám v plánu se tady s tebou cpát šátečky každý den,“ řekla a vytáhla si takovou tu hnědou housku,

kteřou Mårten pohřdal. Byl to ten druh pečiva, o kterém mohl člověk z několikametrového odstupu říct, že je narvané semínky a zřny, nebo jak se tomu dneska říká. Jestli chce někdo jíst takovou blbost, to už může rovnou zaběhnout k sousedům do zahrady a dát si přímo z ptačího krmítka. Navíc je to zdarma, pomyslel si Mårten.

„Takže, shrneme si tento týden?“ pokračovala Lisa.

„Jasně. Začni ty, ale stejně nechápu, proč jsme zavedli tyhle páteční schůze, kde jenom informujeme Billunda o tom, co se stalo přes týden,“ pravil Mårten a natáhl se po šátečku.

„O tom nemáme co reptat. Billund je náš nejvyšší nadřizený,“ řekla Lisa a otevřela svůj notebook. Šíleně drahý a extrémně moderní model.

Mårtena sice ani trochu nezajímala nejnovější technika, ale věděl, že všechny produkty s logem stříbrného jablka stojí celé jmění. Že se všechna technika a informace mohou vlézt do takovéhle ploché věci, bylo nad jeho chápání. Ohromeně sledoval Lisiny hbité prsty, které jezdily po klávesnici. Sám měl za to, že ukazováček je nejjistější. Zkusil rychle psát s použitím prstů na obou rukou u svého stolního počítače. Vytisknutý výsledek byl zcela nečitelný a vypadal, jako by do klávesnice bouchalo nazdařbůh dvouleté dítě.

„Jsem si jistý, že je to proto, aby Billund mohl kontrolovat, jestli nezlobím,“ řekl Mårten a ostražitě se podíval na Lisu.

„To děláš, ne? Nezlobíš,“ řekla Lisa a odrazila jeho otázku zpátky.

Sakra, pomyslel si Mårten, je chytrá. Beztak měla z techniky výslechu na policejní akademii nejlepší výsledky. Měl pocit, že je k němu Lisa posledních pár měsíců trochu chladná a příkrá. Nebo si to jen namlouval? Předtím se pořád smála jeho vtipům a tak nějak působila veseleji. Nejspíš má osobní problémy, o kterých Mårten neví, protože na jeho vtipech nic špatného není. Bude ostražitý, ale rozhodně nemá v plánu se Lisy na její možné starosti ptát. Při několika příležitostech, kdy působila sklíčeně jeho žena Frugan, se jí zeptal, co se děje, a ve všech případech se zcela nečekaně ukázalo, že tím důvodem je on. Ačkoliv v tomhle případě to tak určitě není. Nebo snad ano?

„Jasně, že nezlobím, to přece víš. Jsem ztělesněním prodloužené ruky zákona, přesně to jsem,“ řekl Mårten a natáhl pravou ruku.

Lisa se nezasmála. „Musíš to s Billundem nechat být, Mårtene. Má na starosti jiné věci než kontrolovat, jestli ty neděláš blbosti. Samozřejmě, že chce mít přehled o všem, co se děje. Jinak by to bylo divné. Jsem si jistá, že takové informace vyžaduje od všech menších policejních stanic ve Skåne. Přece jen je to krajský policejní ředitel. Krom toho se zdá, že se budou dít nějaké změny.“

„Změny?“ zopakoval Mårten a rozrušeně se narovnal, až mu zapraskalo v krku. Jestli ho něco znepokojovalo, tak to byly změny. Podle jeho zkušenosti vedly většinou k horšímu.

„Co tím myslíš, jaké změny? O tom nic nevím.“

„Kdy sis naposledy četl e-maily?“ odpověděla mu Lisa a začala tukat do svého počítače.

„Co?“ řekl Mårten znepokojeně. „Už to bude pár týdnů. Můj notebook najednou ze stanice zmizel, to přece víš. Nechápu, jak vůbec může být někdo tak chladnokrevný, že si to namašíruje rovnou dovnitř a ukradne počítač. Měli jsme mít bezpečnostní kamery. Říkal jsem to hned na začátku, když se tady chystali otevřít policejní stanici a...“

„Já vím, Mårtene,“ přerušila ho rezolutně Lisa. „Od chvíle, kdy se ti ztratil počítač, to říkáš každý den. Už jsi to nahlásil, jak jsi mi slíbil?“

Lise stačilo, aby viděla Mårtenův prázdný, zmatečný pohled, aby pochopila, že se mu hlášení ještě sepsat nepodařilo.

Otočila obrazovku svého počítače směrem k Mårtenovi, který se nahnul nad stůl a se zájmem četl e-mail.

„Co tím myslíš?“ ukázal rozrušeně na obrazovku. „Na přelomu roku možné snížování pracovních stavů v následujících policejních stanicích. Proč je mezi nimi skanörská policejní stanice? To nechápu...“

„Úplně upřímně,“ řekla Lisa a odklikla dokument. „Od minulého léta se tady nestalo zrovna plno věcí. Vlastně Billundovi rozumím. Jsme tady dva přidělení policisté na plný úvazek a skutečně nemám pocit, že je k tomu důvod.“

„Aha, tak to mě zase přeloží,“ usoudil Mårten odezdaně. „Billund mě tentokrát možná odsune až někam do Norrbotenu.“

Ted' se pro změnu Lisa rozesmála a Mårten to přitom ani nemyslel jako vtip.

„Dej pokoj, Mårtene. Když si jen trochu dupneš, budeš to určitě ty, kdo zůstane. Neměla bych nic proti tomu pohnout se z místa. Pravda je taková, že já už jsem se po nových místech dívala. Tady se toho moc neděje a osobní rozvoj, když člověk pracuje takovým tempem, není zrovna nejlepší. Podívej se na sebe, ty jsi docela stagnoval,“ řekla Lisa a znovu se rozesmála. Mårten usoudil, že co se týče humoru, jsou každý z úplně jiné planety.

„Myslel jsem, že dostanu nový počítač, a místo toho jsem dostal tohle.“ Mårten zklamaně vytáhl malý stříbrný digitální rekordér, který přišel ranní poštou.

„Jak by ti mohli poslat nový počítač, když jsi ani nenahlásil, že ten starý ti ukradli? Krom toho existuje důvod, proč jsem objednala rekordér i pro tebe.“

„Aha, tak děkuju, ale je to úplně zbytečné. Mám svůj mobil,“ pravil Mårten docela klidně a jakoby bez zájmu. „Nechce se mi luštit, jak funguje další technický vynález.“

Lisa vzdychla. „Neber si to osobně, Mårtene, ale při loňském vyšetřování vraždy nebyly tvoje výsledky zrovna dobře zdokumentované, jestli to mám vyjádřit slušně...“

„Co tím jako myslíš? Vyřešil jsem přece... chci říct, my jsme vyřešili celý případ a dostali pachatele za katr.“ Mårten se spokojeně houpal na židli.

„Ano, samozřejmě,“ řekla Lisa. „Ale sotva to bylo díky tvým zápiskům z výsledků.“

Mårten rychle změnil téma. „Škoda, že se toho tady od té doby moc nestalo. Nové vyšetřování vraždy, to by bylo něco, do čeho se pustit,“ řekl a mnul si ruce.

„Dej pokoj, Mårtene.“ Lisa znovu začala tukat do klávesnice. „Je tady co dělat. Tento týden přišla dvě hlášení, o divokých prasatech ve Falsterbo a o ztraceném psu ve Skanöru. Taky jsem aktualizovala a seřadila celou naši skříňku s dokumenty a archiv, byla jsem na poslední schůzi s organizátory Falsterbo Bird Show, přihlásila jsem se u policie Malmö na říjnový kurz sebeobranu, setkala jsem se s vedoucími centra volného času a promluvila si o možných pachatelích těch zničených autobusových zastávek. Kromě toho jsem se pokusila vyřešit tři vloupačky, honila jsem mladistvé na mopedech s upravenou rychlostí a mnoho hodin jsem diskutovala s rozrušeným dánským majitelem lodi o jeho zmizelém lodním přívěsu.“

Lisa psala zprávu stejně rychle, jako mluvila, a podívala se na Mårtena, který byl zaneprázdňený snahou udržet rekordér ve vzpřímené poloze.

„No?“ řekla Lisa a tázavě se podívala na Mårtena. „Co jsi tento týden udělal ty?“

Mårten, který z toho, co Lisa řekla, neslyšel mnoho, se narovnal.

„Od té doby, co se kostel stal pobočkou s vínem pro Systembolaget, jsem měl napilno, protože jsem pomáhal farářce stavět v kryptě police na víno.“

„Děláš si srandu? To mám vážně do dokumentu pro Billunda napsat, že jsi stavěl v kostele police na víno? Když pomáháš farářce, měl bys to dělat mimo svoji

běžnou pracovní dobu. Tohle rozhodně není v pořádku, Mårtene!“

„Víš, jak to je, když mě lidé o něco požádají, mám problém říct ne,“ odpověděl Mårten upřímně.

Lisa věděla, že Mårten je muž s velkým srdcem a neochotně se rozhodla ještě jednou to, co Mårten dělá, nehlásit Billundovi. „Co ještě jsi tento týden udělal?“

Mårten se zamyslel a potom pokýval směrem k prosklené kanceláři.

„Uklidil jsem si pracovnu a trochu ji přestavěl, ty sis nevšimla?“

„Není to poznat. Spíš to vypadá, jako by ti tam někdo hodil ruční granát. Jestli si brzo neuklidíš, mohl by sis alespoň vyměnit skleněné dveře za dřevěné, abychom já ani eventuální návštěvníci neviděli ten bordel.“

„Zas tak hrozné to teda není,“ řekl, pokrčil rameny a natáhl se po svém druhém jablečném šátečku. „Nejdůležitější je, že se ve své kanceláři vyznám a mám naprostý přehled o všech svých věcech.“

Lisa od sebe odsunula košík s šátečky a podrážděně řekla: „Jestliže máš takový pořádek ve svých věcech, můžeš mi vysvětlit, proč v přízemí v komoře pro věci na úklid stojí tři velké kýble s aplikačním válečkem? Nebo co dělá koza na dřevo a úhlová bruska na pánských toaletách? Myslíš si, že nevím, že jsou to tvoje věci?“

Mårten nevěděl, jestli mu má imponovat to, že Lisa poznala úhlovou brusku, nebo to, že jí došlo, že jsou to jeho věci, které schoval po jedné své práci na

rekonstrukci. Zrovna ty věci, které Lisa zmínila, patřily k jednomu kšeftu, který udělal během jejího týdenního volna na začátku srpna, tehdy, když byla se svojí dcerou Linneou na návštěvě u nějakých příbuzných v Norrköpingu.

Hned jakmile Mårtenovi řekla o svých plánech na dovolenou, začal pátrat mezi všemi obyvateli v okolí, jestli nějaký dům nepotřebuje zrenovovat. Nejspíš se stejně během těch dní ve Skanöru nebo Falsterbo nestane nic, co by bylo pro policii relevantní. Bylo by to naprosté mrhání talentem nechat tak šikovného muže, jako byl Mårten, sedět na policejní stanici a cucat si prsty. Vytapetovat a vydláždít jednu malou terasu nebyl žádný problém, zato pokládání podlahy nebyla Mårtenova silná stránka. Proto s sebou vzal svůj počítač, aby si trochu zagúglil a rychle si nastudoval, jak člověk pokládá dřevěné podlahy. Ke své velké radosti objevil podlahovou školu Martina Timella z kutilského programu *Konečně doma* a také další užitečné informace o tom, jak člověk provede úspěšné položení podlahy.

Nová teaková podlaha seděla jako ulitá. Vzorovaná tapeta obývací pokoj pozvedla a dláždění na verandě bylo dokonalé. Postarší pár z farnosti byl štěstím bez sebe. Nějakým záhadným způsobem se Mårtenovi podařilo špatně počítat a koupil příliš mnoho potěru. Vzít si ho domů bylo nemyslitelné vzhledem k tomu, že si Frugan už tak myslela, že jejich horní patro vypadá jako výprodej v Bauhausu. Ale Mårtenův geniální plán uchovávat svoje náradí a rozličný stavební materiál

tajně na policejní stanici a ve faře byl právě překažen. Pracovat s tak bystrou kolegyní, jako byla Lisa, nebylo vždycky výhodné. Kromě toho mu teď došlo, že tu kozu a brusku úplně zapomněl vrátit svému sousedovi Östenovi, od něhož si je vypůjčil. Mårten přemýšlel nad tím, jestli by nemohl Östena přimět, aby si kozu a brusku vyzvedl sám autem. Jelikož Mårten sám měl k dispozici jen kolo, určitě by ho chápal. Jet na kole s kozou a bruskou byl hotový pokus o sebevraždu, jak Mårtenovi došlo ve chvíli, když sem věci před pár týdny převážel.

„Jak to, že jsi poznala aplikační váleček, kozu na dřevo a úhlovou brusku?“ vykoktal ze sebe Mårten.

„Nejsem blbá. Mluvím s lidmi a mám oči i uši, kterýma vidím a slyším,“ řekla Lisa a zírala na Mårtena, který uhnul pohledem.

„Můžu ti dolít trochu víc čaje? Nebo možná jablečný šáteček?“ podlézal Mårten.

Lisa si uvědomila, že teď už to stačilo, Mårten úplně zanedbával svoji práci. Nemohla už dál pokračovat a neustále ho krýt, a snad už to v blízké budoucnosti nebude muset dělat vůbec.

„Vypadá to, že jsi neudělal nic užitečného celý týden,“ pronesla Lisa ostře a rozzuřeně bubnovala krátkými nehty do psacího stolu.

„Ty moje vedlejšáky, které občas dělám během pracovní doby, fakt nejsou něco, co by nějak narušovalo moji policejní práci. Naopak. Často si povídám se svými zákazníky a dostávám spoustu užitečných informací o jejich sousedech a kamarádech, takové informace,

ze kterých můžeme mít jako policisté užitek. Může se jednat o někoho z okruhu jejich známých, kdo si doma pálí alkohol, nebo někoho, kdo podvádí s hranicemi pozemků. Jeden pár mi vyprávěl, že jejich soused provozuje holičství v garáži, aniž by odváděl halíř finančnímu úřadu.“ Mårten sám sebe překvapil svojí vynalézavostí.

„To na mě udělalo opravdu dojem,“ řekla Lisa. „Takže pobíráš plat jak od policie, tak od tvých privátních zákazníků a zároveň dostáváš kupu interních informací, ze kterých jako policie máme užitek a které by se jinak ven nedostaly?“

Mårten cítil, že se v diskusi dostal do vedení a byl spokojený s tím, jak vyložil výhody své dvojí práce.

„Kolik si bokem vyděláš?“ zeptala se Lisa se zájmem.

„Nooo,“ pravil Mårten a žvanil zcela bez přemýšlení. „Mezi tisícovkou za menší práci až do šesti sedmi tisíc za větší práci jako pokládání podlahy, verandy a tak podobně.“

Lisa hvízdla. „To není špatný, daří se ti, Mårtene Linde.“

„Jo, nemůžu si stěžovat,“ souhlasil Mårten, znovu se natáhl po šátečku a ukousl si velké a zasloužené sousto. Sladká chuť vítězství, pomyslel si.

„Ale hodně z těch peněz odvádíš na daních, že? To bude tak polovina z toho, co si v hotovosti bereš, nebo o kolik se to jedná?“ Lisa se do něj zavrtila pohledem.

Mårtenovi se v krku zasekl kousek šátečku. Zase ta zpropadená technika výslechu. Lisa ho ukolébala falešným pocitem bezpečí, aby ho potom kousla jako kobra.

„Jo, finančnímu úřadu platím asi tak padesát procent,“ zalhal.

„A všechny ty informace, které dostáváš od svých klientů,“ vyvíjela Lisa nátlak dál, „co s nimi děláš? Nikdy jsi mi neřekl nic o někom, kdo doma pálí nebo podvádí s hranicemi pozemků.“

Sakra, to bylo najednou vedro. Mårten si rozepnul košili u krku a jen čekal, že mu Lisa namíří ostré světlo stolní lampičky do obličeje, nebo že z kartotéky vyskočí Billund s detektorem lži v náručí. A přesně v tu chvíli ze sebe vypotil jednu z největších hloupostí, které ve svém životě řekl.

„Když Billundovi neřekneš o mých dvojích příjmech, můžeš dostat dvacet pět procent ze všech výnosů z mých vedlejších kšeftů.“

Lisa byla vzteky bez sebe a neměla daleko k tomu napsat okamžitě trestní oznámení. „Snažíš se mě podplatit?“

„To jsem tě ale dostal,“ řekl Mårten a s nervózním úsměvem vyčkával na Lisinu reakci.

„Opravdu doufám, že to, co jsi řekl, jsi nemyslel vážně.“ Lisa vypadala doopravdy našťavaně. Postavila se a obě ruce měla tak silně stisknuté v pěst, až jí zbělely klouby.

„Jenom jsem si dělal srandu,“ řekl Mårten a snažil se udržet si neměnný výraz. Myslel na to, co mu Frugan celé roky opakuje: „Nejdřív myslí, potom mluví.“ Proč pro něj bylo tak těžké zapamatovat si tohle pořadí?

Lisa se posadila a dopila zbytek svého čaje.

Mårten si svůj případný ústup dobře naplánoval a teď bylo třeba něčeho opravdu zvláštního, aby Lisu přivedl na jiné myšlenky. Měl v plánu ji pořádně ohromit a vytáhl svoje eso. Ze zadní kapsy vylovil přehnutý a pokrčený kousek papíru. „Tady mám něco, díky čemu budeme spolu moct pracovat mnohem snadněji, budeme si blíž a budeme moct trvale komunikovat během celé mise.“

Lisa se na něj překvapeně podívala. „Co myslíš tím trvale komunikovat? Máme přece mobilní telefony. Sehnal jsi nám vysílačku nebo co?“

Na ulici Kyrkogatan zatroubilo nákladní auto. Mårten položil papírek na stůl a běžel k oknu. Otevřel ho dokořán a vyklonil se ven.

„Už jdu,“ zakřičel nedočkavě, zamával a spěchal po schodech dolů.

Lisa se za ním překvapeně dívala a potom vzala ten kus papíru.

Kupní smlouva z Blocketu.

Použité žluté tandemové kolo, které patřilo půjčovně kol na ostrově Ven během letní sezóny v letech 2014 a 2015.

Cena: 8000,-

Objednatel: Policejní stanice Skanör – Falsterbo, Mårten Lind

NEUSTÁLE K SMRTI UNAVENÝ

*Pátek ráno, 4. září,
doma u Fredrika*

Tóny dětského kolotoče přišroubovaného v čele růžové postýlky konečně dohrály. V obchodě s dětskými hračkami, kde si ho před půl rokem Fredrik koupil, mu mladá, usměvavá prodavačka slíbila, že Ellen určitě usne dřív, než melodie stihne doznít a než se malá hospodářská zvířátka dotočí. Přemýšlel, jestli to vlastně nemělo spíš opačný efekt, protože Ellen pokaždé ležela, vesele žvatlala směrem ke zvířátkům a pokoušela se je chytit. Právě teď se posadila a místo toho za ně tahala. V případě, že Fredrik kolotoč nezapnul, když byl čas jít spát, začala okamžitě křičet a stěžovat si. Ta točící se blbost byla hlava dvacet dva a ať udělal cokoliv, udržovala Ellen vzhůru a jeho ostatně taky. Zvažoval, že by jel zpátky do

obchodu a narval ta zvířátka jedno po druhém do krku té prodavače. Nebo tam alespoň jel ten odpad reklamovat. Ne že by byl agresivní typ, ale jeho přechod z vyhořelého státního zástupce k na smrt unavenému rodiči malého dítěte rozhodně ovlivnil jeho myšlení a jednání. Byl extrémně vznětlivý a popravdě ne úplně stabilní.

Fredrik byl jako obvykle úplně zničený a unavený, zčervenálýma očima obdivoval svoji milovanou malou Ellen, která nakonec konečně usnula.

Byl teď v té fázi, ve které dokázal najít šampón v ledničce a máslo ve sprše. Vrátit se do práce jako státní zástupce, o tom nemohla být řeč. Dělal se mu špatně, jenom pomyslel na všechno to zpracovávání dokumentů a odpovědnost, kterou to obsahovalo.

Potichu se vyplížil z ložnice a dveře nechal pootevřené. Svoji dceru miloval víc než cokoliv jiného. Systém střídavé péče, při kterém Ellen co dva týdny pendlovala mezi ním a Sophiiným domovem, fungoval báječně a on si v době, kdy byl sám, dopřával spánek.

Nějakým zázračným způsobem se Ellen podařilo ty týdny, kdy byla u něj, jeho dny úplně zpřeházet. Nechápal, kde dělá chybu, protože se zdálo, že když byla Ellen u Sophie, prospala každou noc. Během probdělých nocí prošmejdil velké množství internetových stránek s radami pro rodiče malých dětí. Stejně jako existují detailní instruktážní knihy k autu a počítači, měl by nějaký dětský psycholog dokázat sepsat kompletní manuál *Jak funguje dítě*. Nejlépe pedagogickou knihu s jasnými vysvětlivkami a obrázky.

Ellen zřídka spala dlouhé úseky noci, když ale náhodou ano, on byl hned vzhůru a kontroloval, jestli vůbec dýchá. Takto to probíhalo od jejího narození. Strachoval se o všechno možné. Je Ellen opožděná, protože se poprvé bez pomoci posadila teprve v osmi měsících a ještě nezačala lézt? Jí pořádně? Ještě nemá žádné zuby, je to normální? Navzdory všem tipům neměl nejmenší tušení.

Pozoroval se v zrcadle v koupelně. Kam se poděl ten mladý státní zástupce s chutí do života? A kdo je ten unavený muž středního věku, který na něj se zapadlýma očima zírá zpátky? Nikdo ve Fredrikově okolí nezpochybňoval, že být otcem ve čtyřiceti osmi letech člověku ubere síly. Otevřel zrcadlová dvířka skříňky. Na pravé straně v ní stály dvě osamělé krabičky léků. Po několikaměsíční zkušenosti s rozličnými léky na spaní došel k tomu, že jedna tabletky propavanu a polovina apodormu je magická kombinace, která funguje perfektně a dokáže mu darovat několik hodin úžasného hlubokého spánku. Nicméně si tabletky prozíravě bral jediné ty týdny, kdy neměl Ellen. Levá strana skříňky byla oproti tomu plná povzbuzujících preparátů, které mu sehnal jeho strýc Egon: ženšen, rozchodnice růžová, Ginkgo biloba, Chisan, Gerimax, vitamín C a další množství barevných tabletek a rozličných bylinkových čajů. Egon byl obzvlášť pyšný na několik tyčinek připomínajících kořeny, které se měly sát. Podle něj byly výborné jak pro životní energii, tak na plodnost. Fredrik při několika příležitostech Egonovi zdůraznil, že on a Sophia nemají žádný vztah,

a proto to se sourozenci pro Ellen není zrovna aktuální. Egon nedokázal pochopit, jak může Fredrik odmítat tak krásnou a nadanou ženu, která krom toho zřejmě má plno peněz. Fredrik trpělivě vysvětloval, už ani nevěděl kolikrát, že těhotenství bylo naprosto neplánované a že rozhodně nemají žádné plány na to spolu žít. Sophia je úžasná žena, v mnoha ohledech, ale láska mezi nimi není a je to vzájemné. Zato sdílejí obrovskou a nekompromisní lásku k Ellen.

Fredrik měl systém, který mu ulehčoval každodenní život.

Týdny s Ellen. Levá strana skříňky. Povzbuzení každé ráno.

Týdny bez Ellen. Pravá strana skříňky. Tablety na spaní každý večer.

Fredrik shodil oblečení na podlahu a svalil se na postel. Skrz žaluzie dovnitř pronikalo ranní světlo. Podíval se na hodinky a spočítal si, že spal maximálně tři hodiny. Když se otočil, chytil Elleninu malou ručičku, která vyčuhovala mezi mřížemi. Egon mu sice vysvětlil, že rozhodně nesmí postavit dětskou postýlku vedle té své, místo toho by měl Ellen dát vlastní pokoj, zhasnout světlo, když je čas jít spát, a odejít z pokoje. A ať už by Ellen křičela sebevíc, rozhodně za ní nesmí chodit a brát ji do náruče. Jak se Egon, který nemá vlastní děti, dokázal vyjadřovat k něčemu takovému, to Fredrikovi unikalo. Už první noc, když Ellen bez přestání křičela tři hodiny, Fredrik dětskou postýlku přenesl a umístil ji u svojí postele. Egon si může myslet, co chce.

EGONOVO PTAČÍ BINGO

*Pátek ráno, 4. září,
vřesoviště ve Falsterbo*

Egon pyšně přehlédli třicítku čekajících pozorovatelů ptáků, kteří spontánně zatleskali, když se mu podařilo vyškrábat na ztrouchnivělou ptačí pozorovatelnu.

Ragnar netleskal. Ruce se mu klepaly tak moc, až cinkaly šálky, které pokládal na malý stolek před sebou. Pod stolem v tašce ze Systembolagetu stály dvě láhve skånské pálenky, které byly určeny pro případný zájem o kafe s něčím ostřejším. Ragnar se opatrně posadil do skládací židle, odšrouboval zátku jedné z láhví a diskrétně se zhluboka napil.

„Srdečně vítejte na vřesovišti a na mém ptačím bingu,“ ohlásil Egon jasně a zřetelně. „Od Jana jste všichni dostali lístek s pětadvaceti čtverečky. Jak vidíte, ve čtverečcích jsou ptáci, které určitě poznáváte. Teď se ukáže, jestli také víte, jak zpívají.“

Mezi pozorovateli ptáků se rozlehl povzbudivý mumraj, všichni Egon pozorovali s velkým očekáváním.

„Postup je následující. Já budu pískat a až vám dojde, jako který pták to zní, daného ptáka přeškrtnete, pokud ho máte na papíře. Ten, kdo jako první zaškrtně celou řadu, vykřikne ‚ptačí bingo‘ a bude odměněn sáčkem skořicových šneků. Dvě řady dávají dva sáčky a tak dále, až do všech přeškrtaných řad, což vynáší pět sáčků. Kdo by měl zájem, může si u mého kamaráda Ragnara koupit skořicové šneky, kávu či kávu s pálenkou.“

Všechny pohledy se upřely na Ragnara, který se strojeně usmíval a doufal, že si nikdo nevšimne mrtvého muže, který leží přímo pod věží asi dva metry za ním.

Egon naplnil plíce vzduchem a začal pískat cvrlikavou melodií, čímž udělal dojem i na Ragnara, který za normálních okolností Egonovým nekonečným pískáním pohrdal. Skupinka pozorovatelů ptáků začala okamžitě šustit svými papíry a za malou chvíli většina z nich vyškrtala políčka, která představovala malou červenku.

Egon byl ve svém živlu a Ragnar si všiml, že se mu na tváři zaleskla drobná slza. Tam nahoře asi dost fouká, pomyslel si Ragnar, když viděl, jak si Egon vytáhl vyžehlený kapesník z kapsy saka a diskrétně si utřel slzy štěstí, které se mu kutálely po tvářích.

O několik ptačích popěvků později stál Egon k Ragnarově velké radosti znovu na pevné zemi. Jeho ptačí